

endog begynde at fatte Meningen med Ord som »Himmerig« eller »Salighed«. Han kunde føle sig som udløst af det jordiske, optaget i en højere og renere Tilværelse, uforkrænkelig, helt Sjæl.

Hvor tog i saadanne Øjeblikke alle rent menneskelige Formaal og Bestræbelser sig smaa og fattige ud! Hvor syntes alt tomt og ligegyldigt i Sammenligning med denne Følelse af at opgaa i Alskabningens moderlige Favn! Det hele jordbundne Liv — dette hæsblæsende Jag efter »Lykken« — blev saa mærkelig betydningsløst, og desuden saa besynderlig uvirkeligt, saa spøgelseagtigt, — et blot og bart Skyggespil.

Aldeles ny for ham var nu denne Livsbetragtning alligevel ikke. Den havde haft Tag i ham allerede forleden Nat paa Dampskibet over Kattegat, og han anede ogsaa godt, at der var en skjult Forbindelse mellem hans nuværende, andagtsfulde Naturhengivelse og hin Angerfølelse, der ved samme Lejlighed for første Gang havde rørt sig i ham, og hvori der jo ogsaa havde været et Gran af sjælelig Vellyst.

Under al denne Selvfordybelse modnedes tilsidst en Beslutning hos ham. Han fik en Dag Brev fra Ivan, der havde faaet hans Opholdssted at vide af Jakobe. Svogeren skrev, at han med stor Utaalmodighed ventede hans Tilbagekomst, idet han — trods alt — endnu nærede Haab om gunstige